

Arrest

nr. 313 282 van 20 september 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. STIERS
Kepestraat 119-121
9320 EREMBODEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 oktober 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. STIERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5a lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.04.2023 werd ingediend door:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): Y.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: X
Geboorteplaats: *
Identificatienummer in het Rijksregister: *
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: *

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

*Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van haar Belgische echtgenoot, M. M. (RR: *), en dit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.*

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

** Attest rechten op tegemoetkoming personen met een handicap FOD Sociale Zekerheid op naam van de referentiepersoon dd 20.09.2022 met IVT en IT (Inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming).*

** Attest rechten op tegemoetkoming aan personen met een handicap FOD Sociale Zekerheid op naam van de referentiepersoon dd 23.02.2023 met IVT, voor de maand februari 2023 ten bedrage van 1214,52 euro en een IT.*

Vooreerst wat de integratietegemoetkoming van € 653,25 (maand februari 2023) betreft, dient opgemerkt te worden dat deze niet mee in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Deze werd immers toegekend als compensatie voor de bijkomende kosten die personen met een handicap hebben om deel te kunnen nemen aan het maatschappelijke leven ('integratie'). Referentiepersoon kan bezwaarlijk stellen betrokkene ten laste te willen nemen met het haar daartoe toegekende bedrag.

De referentiepersoon zijn bestaansmiddelen zoals zij heden voorliggen, bedragen dus geenszins 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, in de maand februari 2023 ten bedrage van € 1214,52,00 euro, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, waar men toepassing van wenst te maken. Meer nog, op basis van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden dat referentiepersoon beschikt over bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

Volgens het meest recente voorgelegde document (uitbetaling IVT februari 2023) blijkt dat de referentiepersoon over een maandelijks bedrag van 1214,52 euro beschikt. In art. 42, §1, tweede lid staat expliciet: indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen (...) niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten taste te vallen van de openbare overheden. Er dient te worden opgemerkt dat het maandelijks bedrag aan IVT dat de referentiepersoon ten beschikking heeft, niet ter waarde is van het leefloon voor een persoon met gezinslast (100%). Daar waar de behoefteanalyse er net op gericht is om te

berekenen over hoeveel de referentiepersoon zou moeten beschikken om te kunnen voorkomen dat zij of de aanvrager zouden ten laste vallen van de Belgische overheid, moet hier vastgesteld worden dat zij het niet kan voorkomen. In die zin heeft een berekening van de ware levenskost eigenlijk al geen nuttig effect meer. Bovendien wordt de inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) toegekend indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de fysieke of psychische toestand het verdienvermogen van de aanvrager verminderd heeft met minstens twee derden in vergelijking met wat een valide persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen. De integratietegemoetkoming heeft dan weer als doel de bijkomende kosten als gevolg van de handicap te dekken. De tegemoetkomingen worden toegekend na een inkomenstoets. De tegemoetkomingen worden pas uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

Kosten voor nutsvoorzieningen, kledij, mobiliteit, ontspanning, voeding, telecommunicatie, verzekeringen... ontbreken bovendien in het dossier. Rekening houdende met de kosten van de referentiepersoon waar wij momenteel wel over beschikken (huur reeds 575 euro uit referentiepersoon zijn budget), de situatie waarin hij verkeert, dient opgemerkt te worden dat bij gebrek aan bewijs van het tegendeel het niet ernstig aan te nemen is dat al deze kosten met het resterende bedrag zouden kunnen worden betaald. Uit de behoefteanalyse blijkt dan ook dat het inkomen van referentiepersoon te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor betrokkenen te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster diende tijdig een synthesesamenvatting in.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op grond van deze synthesesamenvatting, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft. Voor een goed begrip van onder meer exceptie en de repliek op het initieel aangevoerde middel, worden alle procedurestukken hierna geciteerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, luidt als volgt:

"2. De Dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat de bestaansmiddelen van de echtgenoot van verzoekster ontoereikend zijn zodat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet worden gevolgd.

Bij de beoordeling van de aanvraag werd voor de heer M.M. rekening gehouden met een inkomen van 1.214,52 euro inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) per maand (voor de maand februari 2023).

Als gevolg van het huwelijk met verzoekster is de IVT waar de heer M. recht op heeft echter verhoogd naar 1.674,18 euro per maand.

Daarnaast ontvangt de heer M. jaarlijks een groeipakket van gemiddeld 3.300,00 euro (275,00 euro per maand). Hoewel artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat geen rekening kan worden gehouden met de middelen verkregen uit kinderbijslagen en toeslagen wenst verzoekster op te merken dat de heer M. geen

kinderen heeft doch dat dit groeipakket aan hem persoonlijk toekomt gezien zijn gezondheidstoestand zodat in dit geval hiermee wel rekening dient te worden gehouden.

Tot slot ontvangt de heer M. een integratietegemoetkoming (IT) van 653,25 euro per maand. De bestreden beslissing stelt hieromtrent dat deze integratietegemoetkoming niet mee in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Dit is niet correct.

Aanvankelijk werd de federale tegemoetkoming voor personen met een handicap steeds mee in aanmerking genomen bij de beoordeling van de voorwaarde van toereikende bestaansmiddelen. Pas na een arrest van de Raad van State van 12 augustus 2015, waarin de tegemoetkoming voor personen met een handicap gekwalificeerd werd als "aanvullende sociale bijstand", werd deze uitkering niet langer mee in aanmerking genomen (RvS 12 augustus 2015, nr. 232.033; RvS 22 September 2016, nr. 12.154 (c)).

De wet van 4 mei 2016 wijzigde echter art. 40ter van de wet van 15.12.1980 door de algemene uitsluiting van "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels" te schrappen. Daardoor bestaat er volgens de rechtspraak van de RvV geen grondslag meer in de wet van 15.12.1980 om de inkomensvervangende tegemoetkoming voor personen met een handicap uit te sluiten als bestaansmiddel bij gezinshereniging met een Belg (RvV 15 mei 2017, nr. 186.791). De RvS treedt dit standpunt bij. (RvS 6 februari 2018, nr. 12.702 (c))

De algemene uitsluiting van middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels staat wel nog steeds vermeld in art. 10 van de wet van 15.12.1980. Maar de Raad van State stelt in een arrest van 12 februari 2019 dat uit de voorbereidende werkzaamheden bij de wet van 8 juli 2011 blijkt dat het de wil was van de wetgever om Belgen op het vlak van gezinshereniging aan dezelfde voorwaarden te onderwerpen als derdelanders. In de memorie van toelichting wordt uitdrukkelijk gesteld dat de tegemoetkoming voor personen met een handicap géén uitgesloten uitkering is. De Belgische staat bevestigde dit standpunt van de wetgever door in de zaak die aanleiding gaf tot arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof over artikel 10 § 5 van de wet van 15.12.1980 te stellen dat "de tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen [...] in aanmerking genomen [worden] voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger". De RvS concludeert dat deze uitkering wel degelijk in aanmerking genomen moet worden door DVZ (RvS 12 februari 2019, nr. 243.676). Uit het arrest kan afgeleid worden dat DVZ de tegemoetkomingen (integratie- en inkomensvervangende) voor personen met een handicap in aanmerking moet nemen, zowel bij gezinshereniging met een Belg als bij gezinshereniging met een derdelands onderdaan.
[...]"

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

II.- IN HOOFDORDE: HET VERZOEKSCHRIFT IS NIET ONTVANKELIJK

Het artikel 39/69, § 1, alinea 2 van de Wet van 15 december 1980, van toepassing overeenkomstig artikel 39/78 van dezelfde Wet, geeft aan dat:

"Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid:

- 1° de naam, nationaliteit, woonplaats van de verzoekende partij, en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing bevatten;
- 2° de keuze van woonplaats in België bevatten;
- 3° de beslissing vermelden waartegen het beroep gericht is;
- 4° een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen;
- 5° de taal voor het overeenkomstig artikel 39/60 horen ter terechtzitting vermelden;
- 6° ingediend worden in het Nederlands of het Frans, afhankelijk van de taal van de behandeling zoals bepaald met toepassing van artikel 51/4;
- 7° ondertekend zijn door de verzoeker of zijn advocaat.
- 8° in voorkomend geval, het verzoek te genieten van de pro deo en de stukken waaruit die aanspraak blijkt. De Koning bepaalt bij een in Ministerraad overlegd besluit, de stukken die de verzoeker moet overleggen ter ondersteuning van zijn verzoek tot pro deo."

Het dient vastgesteld te worden dat het verzoekschrift geen uitéénzetting van de middelen zoals nochtans voorgeschreven in het bovenvermelde 4° punt.

Immers wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden

begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

De verzoekende partij laat na een duidelijke opgave te maken van de middelen die zij opwerpt en past deze evenmin toe op de concrete situatie van haar concrete situatie, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Het louter uiten van kritiek ten aanzien van de bestreden beslissing is onvoldoende om het standpunt van verzoekende als een middel te aanzien

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Bij afwezigheid van een dergelijke uiteenzetting van middelen is het voorliggende verzoekschrift als onontvankelijk te aanzien.

Het voorliggende verzoekschrift dient dan ook als nietig aanzien te worden, minstens onontvankelijk vermits het ingediende verzoekschrift niet beantwoordt aan de voorschriften van het artikel 39/69, § 1, alinea 2, punt 4°.

III.- ONDERGESCHIKT, ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

Het lijkt er op dat verzoekende een enig middel haalt uit de schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het redelijkheidsbeginsel.

[...]

1. Verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert bijgevolg in realiteit de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

2. Verzoekende partij diende een aanvraag in tot gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot om aldus in het bezit gesteld te worden van een verblijfskaart. Daarbij dient er gewezen te worden op de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarin gesteld wordt dat:

“de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Verzoekende partij heeft bij de aanvraag van destijds inderdaad stukken bezorgd waarmee zij de inkomsten van de referentiepersoon wenste aan te tonen. Het betreft, volgens de bestreden beslissing, de volgende stukken:

“Attest rechten op tegemoetkoming personen met een handicap FOD Sociale Zekerheid op naam van de referentiepersoon dd 20.09.2022 met IVT en IT (Inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming).

** Attest rechten op tegemoetkoming aan personen met een handicap FOD Sociale Zekerheid op naam van de referentiepersoon dd 23.02.2023 met IVT, voor de maand februari 2023 ten bedrage van 1214,52 euro en een IT.”*

Daarbij zal verwerende partij een overzicht geven van de reden waarom zij deze inkomsten als onvoldoende beschouwd:

“Vooreerst wat de integratietegemoetkoming van € 653,25 (maand februari 2023) betreft, dient opgemerkt te worden dat deze niet mee in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Deze werd immers toegekend als compensatie voor de bijkomende kosten die personen met een handicap hebben om deel te kunnen nemen aan het maatschappelijke leven (‘integratie’).

Referentiepersoon kan bezwaarlijk stellen betrokkene ten laste te willen nemen met het haar daartoe toegekende bedrag.

De referentiepersoon zijn bestaansmiddelen zoals zij heden voorliggen, bedragen dus geenszins 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, in de maand februari 2023 ten bedrage van € 1214,52,00 euro, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, waar men toepassing van wenst te maken. Meer nog, op basis van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden dat referentiepersoon

beschikt over bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.”

Deze vaststellingen van verwerende partij kunnen niet ontkracht worden door het standpunt van verzoekende partij te volgen zoals dit in haar verzoekschrift is uiteen gezet.

3. In een dergelijk geval komt het gepast voor om een behoefteanalyse te maken en dit rekening houdend met de bepalingen van artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980.

[...]

10. Voor wat de aangevoerde -en uiterst beknopt weergegeven- rechtspraak betreft, blijft verzoekende partij in gebreke om een direct verband tussen de informatie in deze arresten en haar persoonlijke situatie aan te tonen. Verzoekende partij toont inderdaad niet aan in hoeverre de situatie zoals beschreven in de arresten vergelijkbaar is. Het komt echter aan verzoekende partij toe, wanneer zij zich wenst te beroepen op situaties waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar zijn om ook aan te tonen dat de situatie inderdaad vergelijkbaar is met de hare. Bijgevolg volstaat het niet om zich te beperken tot overwegingen van algemene orde, men moet ook aantonen dat de vergelijkbaarheid van beide situaties er is wat in dit concrete geval niet gebeurt. [...]”.

3.4. In de synthesesemorie repliceert verzoekster vooreerst, wat de exceptie van onontvankelijkheid betreft, dat de uiteenzetting in het verzoekschrift er geen twijfel over laat bestaan dat het punt van betwisting de schending van de materiële motiveringsplicht vormt en dat dat ook zo door de verwerende partij werd begrepen, zodat zij haar recht van verdediging heeft kunnen uitoefenen.

De Raad treedt verzoekster op dit punt bij. Verzoekster stelt in het verzoekschrift :

“De Dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat de bestaansmiddelen van de echtgenoot van verzoekster ontoereikend zijn zodat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet worden gevolgd.”, waarna zij uitbreid toelicht waarom zij die mening is toegedaan.

Het is dus onmiskenbaar zo dat uit het verzoekschrift minstens blijkt dat zij het niet eens is met de beoordeling van de door haar voorgelegde stukken in het licht van de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Uit de nota blijkt overigens dat de verwerende partij dat ook zo heeft begrepen en hierover standpunt heeft ingenomen. De exceptie van onontvankelijkheid kan alleen al om deze reden niet worden aangenomen.

3.5. Wat de grond van de zaak betreft, wordt in de synthesesemorie het volgende uiteengezet:

“II.2.a. Eerste en enige middel: schending van de materiële motiveringsplicht

10. Zoals correct wordt gesteld door verwerende partij, bekritiseert verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk en voert zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan. Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn.

Wel, laat dit nu in casu exact hetgeen zijn dat verzoekster aanvoert in haar verzoekschrift. De feiten waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zich heeft gebaseerd bij het nemen van de bestreden beslissing zijn onjuist en bovendien zijn de genomen conclusies onredelijk.

Verzoekster herneemt volledig hetgeen reeds werd uiteengezet in het verzoekschrift van 9 november 2023, waaruit duidelijk mag blijken dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht.

11. Verzoekster is op 25 april 2023 gehuwd met de heer M. M. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Aalst. Vervolgens diende verzoekster op 27 april 2023 een aanvraag in tot gezinshereniging met een familielid van een burger van de Unie (haar echtgenoot).

Op 11 oktober 2023 mocht zij een beslissing tot weigering (bijlage 20) ontvangen. De beslissing bepaalt:

"[...]"

12. De Dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat de bestaansmiddelen van de echtgenoot van verzoekster ontoereikend zijn zodat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet worden gevolgd.

Bij de beoordeling van de aanvraag werd voor de heer M. M. rekening gehouden met een inkomen van 1.214,52 euro inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) per maand (voor de maand februari 2023).

Als gevolg van het huwelijk met verzoekster is de IVT waar de heer M. recht op heeft echter verhoogd naar 1.674,18 euro per maand.

Daarnaast ontvangt de heer M. jaarlijks een groeipakket van gemiddeld 3.300,00 euro (275,00 euro per maand). Hoewel artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat geen rekening kan worden gehouden met de middelen verkregen uit kinderbijslagen en toeslagen wenst verzoekster op te merken dat de heer M. geen kinderen heeft doch dat dit groeipakket aan hem persoonlijk toekomt gezien zijn gezondheidstoestand zodat in dit geval hiermee wel rekening dient te worden gehouden.

Tot slot ontvangt de heer M. een integratietegemoetkoming (IT) van 653,25 euro per maand. De bestreden beslissing stelt hieromtrent dat deze integratietegemoetkoming niet mee in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Dit is niet correct.

Aanvankelijk werd de federale tegemoetkoming voor personen met een handicap steeds mee in aanmerking genomen bij de beoordeling van de voorwaarde van toereikende bestaansmiddelen. Pas na een arrest van de Raad van State van 12 augustus 2015, waarin de tegemoetkoming voor personen met een handicap gekwalificeerd werd als "aanvullende sociale bijstand", werd deze uitkering niet langer mee in aanmerking genomen (RvS 12 augustus 2015, nr. 232.033; RvS 22 September 2016, nr. 12.154 (c)).

De wet van 4 mei 2016 wijzigde echter art. 40ter van de wet van 15.12.1980 door de algemene uitsluiting van "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels" te schrappen. Daardoor bestaat er volgens de rechtspraak van de RvV geen grondslag meer in de wet van 15.12.1980 om de inkomensvervangende tegemoetkoming voor personen met een handicap uit te sluiten als bestaansmiddel bij gezinshereniging met een Belg (RvV 15 mei 2017, nr. 186.791). De RvS treedt dit standpunt bij. (RvS 6 februari 2018, nr. 12.702 (c))

De algemene uitsluiting van middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels staat wel nog steeds vermeld in art. 10 van de wet van 15.12.1980. Maar de Raad van State stelt in een arrest van 12 februari 2019 dat uit de voorbereidende werkzaamheden bij de wet van 8 juli 2011 blijkt dat het de wil was van de wetgever om Belgen op het vlak van gezinshereniging aan dezelfde voorwaarden te onderwerpen als derdelanders. In de memorie van toelichting wordt uitdrukkelijk gesteld dat de tegemoetkoming voor personen met een handicap géén uitgesloten uitkering is. De Belgische staat bevestigde dit standpunt van de wetgever door in de zaak die aanleiding gaf tot arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof over artikel 10 § 5 van de wet van 15.12.1980 te stellen dat "de tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen [...] in aanmerking genomen [worden] voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger". De RvS concludeert dat deze uitkering wel degelijk in aanmerking genomen moet worden door DVZ (RvS 12 februari 2019, nr. 243.676). Uit het arrest kan afgeleid worden dat DVZ de tegemoetkomingen (integratie- en inkomensvervangende) voor personen met een handicap in aanmerking moet nemen, zowel bij gezinshereniging met een Belg als bij gezinshereniging met een derdelands onderdaan.

Derhalve dient voor de heer M. rekening te worden gehouden met een globaal maandelijks netto inkomen van 2.602,43 euro (1.674,18 + 275,00 + 653,25).

Het leefloon voor een persoon met gezinslast bedraagt thans gemiddeld 1.700,00 euro per maand. Dit bedrag - alsook 120% van dit bedrag (= 2.040,00) - ligt lager dan de inkomsten van de heer M. zodat duidelijk is dat de bestaansmiddelen van de heer M. toereikend zijn en derhalve is voldaan aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

13. Aldus mag het duidelijk zijn dat de feiten waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zich heeft gebaseerd bij het nemen van de bestreden beslissing onjuist zijn zodat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht.

[...]"

3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster beoogt met haar aanvraag de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.
[...]"

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de integratietegemoetkoming niet in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen omdat deze wordt toegekend als compensatie voor de bijkomende kosten die personen met een handicap hebben om deel te kunnen nemen aan het maatschappelijke leven enerzijds, en de inkomensvervangende tegemoetkoming ten bedrage van 1214,52 euro waarvan het bewijs wordt geleverd niet 120 procent bedraagt van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

In zoverre verzoekster thans betoogt dat bij de beoordeling van de aanvraag rekening werd gehouden met een inkomen van 1214,52 euro inkomensvervangende tegemoetkoming maar dat als gevolg van haar huwelijk met de referentiepersoon deze recht heeft op een verhoging naar 1674,18 euro per jaar, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de stukken die zij bij het verzoekschrift voegt om deze argumentatie hard te maken niet bij de aanvraag werden gevoegd, zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden en de voorgelegde stukken -waarin melding wordt gemaakt van 1214,52 euro- correct heeft beoordeeld. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet hij zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor zover verzoekster thans verwijst naar een document waaruit blijkt dat de referentiepersoon bepaalde bedragen heeft ontvangen in het kader van het Groeipakket, nu dit stuk dateert van na de bestreden beslissing en niet bij de aanvraag werd gevoegd.

Verzoekster betoogt vervolgens dat het maandelijks bedrag van de integratietegemoetkoming ten onrechte buiten beschouwing wordt gelaten en verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat tegemoetkomingen voor personen met een handicap -zijnde zowel de inkomensvervangende tegemoetkoming als de integratietegemoetkoming- in aanmerking moeten worden genomen.

De Raad van State heeft inderdaad in verschillende arresten uiteengezet dat het de wil van de wetgever was om, bij de berekening van het totale inkomen in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, om humanitaire redenen de tegemoetkomingen voor gehandicapten niet uit te sluiten en dat de Belgische Staat voor het Grondwettelijk Hof uitdrukkelijk verklaarde dat *"de tegemoetkomingen aan gehandicapten [...] in aanmerking [worden] genomen voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger"* (Rvs 18 maart 2019, nrs. 243.962 en 243.963, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601 en RvS 7 november 2019, nr. 246.019). Uit

niets blijkt dat daarmee uitsluitend de inkomensvervangende tegemoetkoming zou worden bedoeld, en dat de integratietegemoetkoming zou moeten worden uitgesloten. In tegendeel, er is steeds sprake van “tegemoetkomingen” in het meervoud. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing de integratietegemoetkoming uitsluit, toont zij niet aan dat deze tegemoetkoming moet worden beschouwd als “middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering” waarmee krachtens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen rekening wordt gehouden. Waar zij motiveert dat de integratietegemoetkoming niet in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen omdat deze wordt toegekend als compensatie voor de bijkomende kosten die personen met een handicap hebben om deel te kunnen nemen aan het maatschappelijke leven, overtuigt zij evenmin. Immers, deze tegemoetkoming is vrij te besteden en het is bovendien niet ondenkbaar dat door de aanwezigheid van een partner die de referentiepersoon kan bijstaan op het vlak van zijn zelfredzaamheid een groter deel van het bedrag (dat blijkens de stukken niet is gewijzigd sinds de referentiepersoon niet langer als alleenstaande wordt beschouwd maar als een persoon met gezinslast) als een globaal gezinsbudget kan worden besteed. Daarenboven blijkt uit het vermelde artikel 40ter dat de redenering van de verwerende partij ook zou kunnen opgaan voor wat betreft de kinderbijslagen, die de wetgever uitdrukkelijk wél heeft uitgesloten, in tegenstelling tot wat betreft de tegemoetkomingen voor personen met een handicap.

Door de integratietegemoetkoming niet in aanmerking te nemen, schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht bij de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 oktober 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS